

[Peter Brixtofte]

evnen til at træffe beslutninger af betydning for Danmarks fremtid.

Jeg vil også indledningsvis kvittere for den tale, som hr. Lykketoft holdt på Socialdemokratiets vegne. Jeg synes, at den både i forhold til vores Europapolitik og i forhold til de store problemer, vi stadig væk har at løse her i landet, bar præg af et ønske om forlig og forhandlingsvilje, og det vil jeg da gerne på Venstres vegne kvittere for med det samme. Den bar præg af, at vi allerede har præsteret mange resultater sammen, og at vi måske nu også kan fortsætte et bredt samarbejde om at løse tingene sammen. Det synes jeg tjener vores folkestyre til ære.

På et meget vigtigt område lagde Folketinget den endelige beslutning i hænderne på den danske befolkning ved folkeafstemningen den 2. juni om vort forhold til Europa. Fem sjettede af Folketingets medlemmer var enige om at anbefale et ja til Maastrichtaftalen, mens alene SF, Fremskridtspartiet og et enkelt medlem af Kristeligt Folkeparti anbefalede et nej. Det blev alligevel et nej, om end særdeles beskedent. Den danske befolkning var delt i to omtrent lige store lejre, og desværre var den lejr, som Venstre hørte til, en anelse mindre end den anden lejr.

Folkeafstemningens resultat vil Venstre naturligtvis respektere. Venstre er ikke enig i befolkningens beslutning, det var efter vores opfattelse en forkert beslutning, men Venstre vil loyalt arbejde på grundlag af nej et den 2. juni. Dette nej skal vi lægge sammen med jaet i 1972 og jaet i 1986, og i den kommende tid skal det klarlægges, hvad de to jaer og det ene nej betyder. Samtidig skal vi afvente holdningen i de andre 11 lande, som har sagt, at de vil ratificere den nye EF-traktat.

Regeringen har på fornem vis forstået at samle alle de politiske partier i Folketinget til samtale om Danmarks fremtid i Europa. Nejsigerne sidder sammen med jasigerne med henblik på at finde frem til en løsning. Efter Venstres opfattelse er det i dag for tidligt at lægge sig fast på en bestemt løsningsmodel. Nu skal alle muligheder undersøges med henblik på at finde en løsning, der fuldt ud respekterer såvel jaet i 1972 og 1986 som nej et i 1992.

Ingen kan benægte, at Danmark står i en vanskelig situation. Det er en situation, der mere end nogen sinde kræver samarbejde og

nationalt sammenhold. Nu må snævert politisk kævl gemmes af vejen; der er ikke brug for folketingsvalg og politiske kampe, men for sammenhold for at sikre Danmark den bedst mulige stilling i det fremtidige Europa.

I debatten forud for afstemningen blev der talt meget om hjertet og hjernen. Hjertet sagde nej, men hjernen sagde ja, var der nogle, der påstod. Det er en besynderlig påstand. Vi er faktisk mange, der har sagt ja både med hjertet og med hjernen. Vi er mange, der ønsker at bekæmpe national selvtilstrækkelighed og sikre et internationalt samarbejde om de opgaver, som kun kan løses i fællesskab.

Venstre vil gerne understrege, at der ikke er nogen modsætning mellem fædrelandskærlighed og et internationalt forpligtende samarbejde. I Venstre er vi som andre stolte af det danske særpræg, som er en del af vor kulturelle arv, også den danske humor og folkeligheden i bred forstand, og vi er stolte, når danske kan hævde sig i konkurrencen med andre, hvad enten det drejer sig om eksport, produktion, uddannelse og kultur eller sport som i går aftes, da vi vel alle sammen var glade over, at vi vandt over Frankrig ved Europamesterskaberne. Men vi ønsker at bekæmpe politiske kræfter som republikanerne i Tyskland og Le Pen i Frankrig, der står for en fanatisk nationalisme med racistske tendenser. Det er bl.a. politikere fra disse bevægelser, der har glædet sig over det danske nej.

Venstre er dybt engageret i det europæiske samarbejde og har altid været det. Vi ønsker at bekæmpe årsagerne til krig og social uro, og en af de vigtigste årsager er netop nationalismen. Den har kostet millioner af mennesker livet i to verdenskrige, og den har skabt millioner af arbejdsløse i 30'ernes Europa. Venstre ønsker af fuldt hjerte, at vi europæere lærer af historien og finder sammen i et styrket europæisk samarbejde. Venstre og mange andre jasigere har derfor talt hjertets sag, da de anbefalede et ja den 2. juni.

Men hjernen var også med, for Venstre ønsker at placere Danmark dér, hvor vi får størst mulig indflydelse på danske interesser. Vi ønsker at sidde ved forhandlingsbordet, når vilkårene for dansk industrieksport og dansk landbrugseksport bliver aftalt. Vi vil ikke følge forhandlingerne om vilkår, der er af stor betydning for os selv, i tilskuerens rolle.